

АЗЪ НЪМА ДА ЗАБРАВЯ НИКОГА

Въ единъ голѣмъ градъ живѣеше богатъ търговецъ, когото почитаха и уважаваха всички. По улицитѣ го поздравляваха, и възрастни, и малки. Но отъ нѣколко мѣсеца му обръщаше внимание най-много единъ хубаво облѣченъ младъ момъкъ. При всѣка среща на улицата, той го поздравляваше най-почтително. Търговецътъ отвърщаше на поздрава му, но не можеше да си спомни — кжде е виждалъ този момъкъ.

Единъ день богатиятъ търговецъ бѣ поканенъ у единъ свой приятель. Тамъ той свари сжщия младъ момъкъ. Домакинътъ пожела да запознае двамата си посетители, но момъкътъ каза:

— Излишно е. Ние се познаваме много отдавна.

— Извинявайте, обърна се къмъ него търговецътъ, но Вие имате грѣшка. Действително отъ известно време азъ приемамъ Вашитѣ поздравии по улицитѣ, но ние никога не сме се запознавали.

— При все това, азъ Ви познавамъ много отдавна, отвърна момъкътъ, и много ми е приятно, че днесъ ми се пада случай да Ви изкажа моята благодарность.

— За какво има да ми благодарите? попита го очудено търговецътъ.

— Това е стара история, но азъ ще Ви я разкажа и Вие все може да си я спомните. Бѣхъ още на осемъ години. Една сутринъ отивахъ на училище. На пазаря видѣхъ много кошове, пълни съ хубави ябълки. Ние бѣхме бедни, та у дома много рѣдко купуваха овочия. Продавачката на ябълкитѣ бѣ се обърнала да приказва нѣщо съ съседката си. Поиска ми се да си взема скришомъ поне една ябълка.

Предпазливо протегнахъ ржка, като се озъртахъ на всички страни. Тъкмо се готвѣхъ да пхна въ